

VS1014305

znanje | [sodna praksa](#) | [vrhovno sodišče RS](#)

Odločba: Sodba I Up 199/2013

⊕ **ECLI:** .

Odločba 2: Sodba UPRS I U 158/2013

Oddelek: Upravni oddelek

Datum seje senata: 06.06.2013

Senat: Martina Lippai (preds.), Marko Prijatelj (poroč.),
Brigita Domjan Pavlin

Področje: PRAVO VIZUMOV, AZILA IN
PRISELJEVANJA

Institut: mednarodna zaščita – status begunca – status
subsidiarne zaščite - notranja zaščita – notranja
razselitev

Zveza: ZMZ člen 2, 23, 53, 53-1, 68.

JEDRO:

Dokazna ocena tožene stranke, temelječa na v odločbi in izpodbijani sodbi navedenih virih o varnostni situaciji v Kabulu in možnostih pri iskanju zaposlitve, nastanitvi in vzpostavljanju socialnih mrež v Kabulu, utemeljuje presojo tožene stranke in sodišča prve stopnje, da bi bila tožniku ob vrnitvi v izvorno državo v Kabulu zagotovljena notranja zaščita pred resno škodo in da zato ni upravičen do podelitve subsidiarne oblike zaščite.

IZREK:

Pritožba se zavrne in se potrdi izpodbijana sodba.

OBRAZLOŽITEV:

1. Sodišče prve stopnje je na podlagi prvega odstavka 63. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) zavrnilo tožnikovo tožbo zoper odločbo tožene stranke, št. 2142-148/2011/11 (1232-07) z dne 18. 12. 2012. Z navedeno odločbo je tožena stranka na podlagi druge alineje 52. člena Zakona o mednarodni zaščiti (v nadaljevanju ZMZ) in ob upoštevanju prve alineje 53. člena ZMZ zavrnila tožnikovo prošnjo za mednarodno zaščito.

2. Sodišče prve stopnje v obrazložitvi izpodbijane sodbe pritrjuje odločitvi in razlogom iz odločbe tožene stranke ter se na te razloge izrecno sklicuje, ne da bi jih v svoji sodbi ponavljalo (drugi odstavek 71. člena ZUS-1 v zvezi s četrnim odstavkom 75. člena ZMZ). Dodaja pa tudi svoje razloge in se glede tega sklicuje tudi na načela ter standarde iz sodbe Evropskega sodišča za človekove pravice v zadevi H in B proti Združenemu kraljestvu z dne 9. 4. 2013. Meni, da je treba preganjanje zaradi krvnega maščevanja obravnavati v zvezi s statusom begunca, ne pa v zvezi s subsidiarno zaščito, ker se krvno maščevanje po mednarodni praksi v azilnih zadevah povezuje s pripadnostjo določeni družbeni skupini. Ugotavlja, da nista izpolnjena kriterija zunanje in notranje konsistentnosti tožnikove zgodbe

ter na podlagi negativne ocene o tožnikovi verodostojnosti zaključuje, da tožnik ni izkazal utemeljenega strahu pred preganjanjem zaradi krvnega maščevanja oziroma ker se je zameril policiji. Potrjuje tudi presojo tožene stranke, da bi bila prosilcu ob vrnitvi v izvorno državo v Kabulu zagotovljena notranja zaščita pred resno škodo in da zato ni upravičen do podelitve subsidiarne oblike zaščite ali statusa begunca. Tožnika pa ni zaslišalo na glavni obravnavi, ker je imel med upravnim sporom dovolj možnosti, da bi predložil kakšen dokaz, če ta obstaja in je dostopen na svetovnem spletu, ki bi omajal dokazno oceno tožene stranke, v tožbi pa tudi ni konkretno izpodbijal ugotovljene ocene o njegovi neverodostojnosti glede krvnega maščevanja.

3. Tožnik v pritožbi glede statusa subsidiarne zaščite navaja, da mora biti možnost notranje razselitve, kot to izhaja iz izpodbijane sodbe, realna v tem smislu, da od prosilca ni pretirano pričakovati, da bo potoval v varni del države, da bo tam sprejet in da bo lahko varno živel. Ta pogoj pa v tem primeru ni izpolnjen. V primeru vrnitve bo res pripotoval z letalom v Kabul, vendar tam nima nikogar, torej ne bo od nikogar sprejet. Sklicuje se na Poročilo Danske misije za ugotavljanje dejanskega stanja v Kabulu, Afganistan, iz katerega se da sklepati, da po vrnitvi v Kabul ne bo varno živel. Poleg tega je bolan. Predlaga, da sodišče postavi izvedenca medicinske stroke - internista. Ker je menil, da mu bodo zdravila pomagala in da bo vse v redu, tega dokaznega predloga ni podal že prej. Ker je bolan, si socialne mreže ne bo mogel graditi, bolnega ne bo nihče sprejel. V Afganistanu nima nikogar, ne bo mogel delati priložnostnih del ter se skrivati pred sovražniki. Predlaga, da se pritožbi ugodi in se izpodbijana sodba razveljavi, odločba tožene stranke pa se odpravi ter se mu prizna status begunca oziroma subsidiarne zaščite.

4. Pritožba ni utemeljena.

5. Tožena stranka je v rednem postopku (druga alineja prvega odstavka 52. člena ZMZ) z izpodbijano odločbo kot neutemeljeno zavrnila tožnikovo prošnjo za priznanje mednarodne zaščite, ker je ugotovila, da tožnik ne izpolnjuje pogojev za priznanje mednarodne zaščite (prva alineja 53. člena ZMZ v zvezi s 23. členom ZMZ).

6. Po določbi 2. člena ZMZ mednarodna zaščita v Republiki Sloveniji pomeni status begunca in status subsidiarne oblike zaščite. Status begunca se prizna državljanu tretje države, ki se zaradi utemeljenega strahu pred preganjanjem, temelječem na rasi, veri, narodni pripadnosti, pripadnosti določeni družbeni skupini ali določenem političnem prepričanju, nahaja izven države, katere državljan je, in ne more ali zaradi takega strahu noče uživati varstva te države, ali osebi brez državljanstva, ki se nahaja izven države, kjer je imela običajno prebivališče in se zaradi utemeljenega strahu ne more ali noče vrniti v to državo. Status subsidiarne oblike zaščite pa se prizna državljanu tretje države ali osebi brez državljanstva, ki ne izpolnjuje pogojev za status begunca, če obstaja utemeljen razlog, da bi bil ob vrnitvi v izvorno državo ali državo zadnjega običajnega bivališča, če gre za osebo brez državljanstva, soočen z utemeljenim tveganjem, da utрпи resno škodo, kot jo določa 28. člen tega zakona.

7. Kot izhaja iz podatkov upravnega in sodnega spisa je tožnik, ki nima nobenega osebne dokumenta, v prošnji navedel, da je po narodnosti Hazar, muslimanske veroizpovedi (šiit), samski, da je njegov materni jezik dari – farsi, da ni bil član nobene politične stranke ali organizacije, da ni bil še nikoli zaprt. Glede razlogov za zapustitev izvorne države je navedel, da so mu Talibi pred približno petimi ali šestimi leti ubili očeta, ker je bil obtožen sodelovanja s tujci. Po smrti očeta je očetovo vlogo prevzel stric, ki je skrbel za tožnikovo družino. Leto dni pred odhodom iz države (2008) se je bil stric zaradi slabih letin prisiljen

zaposliti v oporišču, kjer je delal eno leto. Neke noči je prišel domov, zbudil celo družino in jim rekel, da morajo takoj zbežati, ker je ubil nekoga. Zaradi strahu pred maščevanjem so vsi zapustili svoj kraj, tožnik pa je navedel, da bi v primeru, da bi ubili strica, on (kljub svoji mladosti) postal glava družine, zato bi zaradi krvnega maščevanja ubili tudi njega. Pregarjan naj bi bil tudi od Paštunov, konkretno Kučijev. Zaradi tega je pred približno štirimi leti zapustil Afganistan. Najprej so z družino odšli v Iran, kjer so ostali 4 tedne, nato v Turčijo, kjer so jih ločili, tako da je v Grčijo vstopil sam. Iz Grčije je odšel ilegalno na Švedsko, kjer je bila njegova prošnja za mednarodno zaščito dne 13. 8. 2009 zavrnjena in je bil vrnjen v Grčijo, kjer je takoj zaprosil za mednarodno zaščito. Dne 28. 3. 2011 pa ga je prijel policist Policijske postaje Logatec in ga nastanil v Centru za tujce v Postojni, ki ga je 22. 9. 2011 samovoljno zapustil. Na Švedskem je ponovno zaprosil za mednarodno zaščito 7. 10. 2011, od tam pa je bil 14. 2. 2012 na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 343/ 2003 deportiran v Republiko Slovenijo, kjer je 15. 2. 2012 vložil obravnavano prošnjo za mednarodno zaščito.

8. Tudi po presoji Vrhovnega sodišča je izpodbijana odločitev, da se tožniku ne prizna mednarodna zaščita, pravilna in na zakonu utemeljena. Tožena stranka in sodišče prve stopnje sta pravilno ugotovila in obširno ter izčrpno pojasnila okoliščine, na katere sta oprla svojo odločitev, ter odločitev pravilno in obširno utemeljila. Sodišče prve stopnje pa je obrazložitvi tožene stranke v vseh bistvenih elementih sledilo in izčrpno ter utemeljeno zavrnilo tožnikove tožbene ugovore, obrazložitev in argumentacijo tožene stranke pa v določenih delih nadgradilo.

9. Tožena stranka je svojo odločitev v obravnavanem primeru celovito utemeljila glede vseh treh razlogov, ki jih je tožnik navajal za podelitev statusa begunca, in sicer strah pred krvnim maščevanjem, napadi plemena Kuči in zaradi tega, ker je hazarske narodnosti in šiitske veroizpovedi, kot tudi glede izpolnjevanja pogojev za subsidiarno zaščito, čemur je pritrdilo tudi sodišče prve stopnje, tožnik pa se zoper ta del odločbe (status begunca) konkretno niti ne pritožuje.

10. Ker je tožena stranka ugotovila, da bi tožnik, če bi bil vrnjen v okraj Behsud I, provinca Wardak, lahko soočen z utemeljenim tveganjem, da utрпи resno škodo, pa je tudi pravilno in obrazloženo odločila, da se tožniku v skladu z 68. členom ZMZ lahko nudi notranja zaščita oziroma možnosti notranje razselitve in nastanitve v Kabulu, še zlasti v okraju Dasht-i Barchi, kjer skoraj izključno živijo Hazari.

11. Tako je sodišče prve stopnje tudi izčrpno in celovito odgovorilo na tožbene (sedaj tudi pritožbene) navedbe glede subsidiarne zaščite, namreč da tožnik v Kabulu ne bo sprejet oziroma da bo tam lahko varno živel. Vrhovno sodišče v celoti sledi argumentaciji in razlogom sodišča prve stopnje in se strinja z njegovo presojo, da iz dokazne ocene tožene stranke, temelječe na v odločbi (in v izpodbijani sodbi) navedenih virih (že v pritožbi omenjeno Poročila Danske misije, ki temelji na različnih virih, Poročilo Zveznega urada za azil Republike Avstrije iz decembra 2010), med drugim izhaja, da je varnostna situacija v Kabulu sorazmerno dobra, da je Kabul precej varen oziroma varnejši od mnogih krajev v Afganistanu in da je na splošno stanje v večjih mestih varnejše kot na podeželju. Iz teh in drugih informacij, ki jih je uporabila tožena stranka, pa tudi izhaja, da tožnik v Kabulu ne bi bil preganjan iz razloga, ker je Hazar, oziroma, da za to, da bi bil v Kabulu preganjan zaradi narodne pripadnosti, ni predložil nobenega konkretnega dokaza. Sodišče prve stopnje je tudi na podlagi poročil, med drugim tudi Organizacije za begunce Združenih narodov (UNHCR) pravilno ocenilo, da ima tožnik kljub temu, da nima poklicnih kvalifikacij in da v Kabulu nima sorodnikov, možnosti pri iskanju zaposlitve in pri nastanitvi in vzpostavljanju socialnih

mrež, je mlad zdrav samski moški. Iz prakse pa ni znan noben primer, da zaradi osebnih okoliščin, ko prosilec nima niti izobrazbe niti socialne mreže, na kar se tožnik sklicuje, prosilca ne bi bilo varno vračati v Kabul. Vrhovno sodišče pa je že v zadevi I Up 12/2013 presodilo, da je ob upoštevanju navedenih poročil notranja razselitev v Kabul razumna alternativa in da lahko samski moški preživijo brez družinske podpore ter da imajo mladi moški, celo tisti brez izobrazbe, boljše možnosti, da najdejo zaposlitev in preživijo v Kabulu.

12. Na podlagi navedenega tudi Vrhovno sodišče pritrjuje presoji tožene stranke in sodišča prve stopnje, da bi bila tožniku ob vrnitvi v izvorno državo v Kabulu zagotovljena notranja zaščita pred resno škodo in da zato ni upravičen do podelitve subsidiarne oblike zaščite. Na drugačno odločitev pa tudi ne more vplivati tožnikovo sklicevanje na slabo zdravstveno stanje, kar uveljavlja šele v pritožbi. Razlogi, ki jih za tako pozno uveljavljanje te okoliščine navaja, pa niso opravičljivi. Glede na to je tudi njegov predlog za postavitev izvedenca medicinske stroke – internista neupošteven.

13. Ker tako niso podani razlogi, zaradi katerih se sodba lahko izpodbija, in ne razlogi, na katere mora paziti po uradni dolžnosti, je Vrhovno sodišče pritožbo kot neutemeljeno zavrnilo in potrdilo izpodbijano sodbo sodišča prve stopnje (76. člen ZUS-1).